

7

บทนำ

Cause she's so high

High above me, she's so lovely

She's so high

Like Cleopatra, Joan of Arc, or Aphrodite

She's so high

High above me...*

Lakeside Academy คือโรงเรียนนานาชาติอันดับหนึ่งของประเทศ ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนคุณภาพเลิศที่สุด นอกจากนี้แล้วนักเรียนที่จะเข้าศึกษาที่นี่ไม่ใช่ใครมีเงินก็จะเข้าได้ แต่ต้องเป็น ลูกหลานของบรรดานักเรียนรุ่นเก่าแก่เท่านั้น เพราะฉะนั้นนักเรียนโรงเรียนนี้เกือบทุกคนจึงภูมิใจในความเป็นนักเรียนของที่นี่เอามากๆ

Grand Valley High School คือโรงเรียนเอกชนอันดับหนึ่งที่ถูกยกย่องว่า...รวบรวมเด็กเหลือขอได้มากที่สุดของประเทศ! การที่จะเข้าศึกษาที่นี่ได้นั้นง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยซะอีก นักเรียนส่วนมากของที่นี่เป็น

---

* เพลง She's So High ของ Tal Bachman

นักเรียนข้าชั้นแล้วข้าชั้นอีก หรือถูกไล่ให้ออกกลางภาคเพราะก่อคดีร้ายแรงที่โรงเรียนเก่า บางคนอาจจะพูดว่าที่นี่คือโรงเรียนที่ให้โอกาสแก่เด็กๆ แต่ในอีกแง่ก็นับเป็นโรงเรียนที่รวบรวมความสิ้นหวังของอนาคตของชาติไว้เหมือนกัน!

เรื่องน่าตลกก็คือทั้งสองโรงเรียนดันตั้งอยู่ตรงข้ามกันโดยมีถนนสี่เลนสายเล็กๆ คั่นกลางเท่านั้น และที่น่าตลกมากไปกว่านั้นก็คือเจ้าของโรงเรียนสองโรงเรียนนี้...เป็นคนเดียวกัน! และแม้จะมีครูใหญ่คนเดียวกัน แต่ความหมั่นขี้น้ำระหว่างสองสถาบันก็มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นและมากขึ้นไปทุกวัน เพราะเมื่อไหร่ที่ใครก็ตามเข้าศึกษาที่สถาบันใดสถาบันหนึ่ง ก็จะต้องเป็นศัตรูกับสถาบันตรงกันข้ามราวกับเป็นข้อบังคับสำหรับทุกคน

และดูเหมือนว่าความเกลียดชังตามธรรมชาตินี้จะไม่ค่อยยอมถอยสำหรับใคร...

หรือจริงๆ แล้ว...จะมีนะ...?

ณ Grand Valley High School

วันเปิดเทอมปีการศึกษาใหม่อาจจะเป็นวันที่หลายๆ คนรอคอยมานานแสนนาน หรือบางคนอาจจะเกลียดเข้าวันที่ต้องตื่นแต่เช้ามาแต่งตัวไปโรงเรียน และกลับเข้าสู่วงจรเดิมๆ ของเด็กมัธยม แต่เชื่อเถอะ... ไม่มีใครจะเกลียดวันเปิดเทอมวันนี้มากไปกว่าเธอคนนี้หรอก...

และเธอคนที่เรากำลังพูดถึงก็นั่งแอบอยู่บนรถตราสามง่ามคันสีดำสนิท เฮเซลนั่งหลังตรงด้วยความกังวลทั้งหมดทั้งมวลกับวันแรกที่เธอจะต้องเป็นตัวแทนของสถาบัน Lakeside Academy มาเรียนที่ Grand Valley High School ถึงหนึ่งเทอมเต็มๆ! และสาบานได้ว่าเธอไม่ได้สมัครใจเลยเพียงสักนิดเดียว ตรงกันข้าม เธอไม่อยากจะมาด้วยซ้ำ!

...เฮอะ แน่นอนล่ะ ใครจะไปอยากมา

นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มไล่สายตาผ่านกระจกติดฟิล์มทึบเพื่อมองโรงเรียนใหม่ของเธอ นับตั้งแต่นั้นไป นักเรียนที่ไม่ได้ใส่ยูนิฟอร์มมิ่งพลานตรงทางเข้าโรงเรียน และอ้อ...นั่นมีคนที่กำลังปายยะใส่กันอย่างนั้นแหละ!

...ฉันต้องอยู่ไม่ได้แน่ๆ นี่มันปาเถื่อนเกินไปแล้วนะ!

"คุณหนูจะลงหรือเปล่าครับ -O-;" คนขับรถถามสีหน้างงๆ หลังจากเห็นคุณหนูนั่งประสาทหลอนคนเดียวมาดักพักแล้ว เฮเซลพยักหน้านิ่งๆ แม้ว่าใจจะต่อต้านไม่อยากจะร่วงจากรถไปแม้แต่เพียงก้าวเดียว ผมสีน้ำตาลอ่อนตรงยาวสลวยมัดติ่งรวบเก็บอย่างมีระเบียบ ดวงตาเฉียวคมฉายแววนิสัยยโสที่ไม่เป็นสองรองใครกวาดตามองพวกนักเรียนของแกรนด์วิลล์เลยอีกครั้ง และเธอก็ถอนหายใจออกมา...

9

...เพื่อถ่วงเกียรตินิสัย ท่องเอาไว้เฮฮ ความอับยศที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี่ก็เพื่อถ่วงเกียรตินิสัยเท่านั้น

"มารับตอนบ่ายสามนะ" เธอบอกกับคนขับรถด้วยเสียงเด็ดขาด "ห้ามสายเลยแม้แต่นาทีเดียว!" เพราะเธอไม่อยากจะอยู่ในโรงเรียนเฮงซวยนี้มากกว่าความจำเป็นแม้แต่วินาทีเดียว!

"ทราบแล้วครับคุณหนู" หลังจากที่คนขับรถรับปากแล้ว เธอก็หยิบกระเป๋าหนังสีน้ำตาลเข้มราคาแพงมากำไว้แน่น รวากับว่ามันจะช่วยปกป้องเธอจากความอับยศทั้งหลายแหล่ที่กำลังจะต้องเผชิญได้ แต่อย่างไรก็ตาม เธอก็รู้ว่า...ไม่มีอะไรจะช่วยเธอได้หรอก

ประตูรถเบนซ์คันสีดำสนิทเปิดออกมา สายตาของนักเรียนแกรนด์วิลล์เลยที่กำลังเดินเข้าโรงเรียนก็หันมามองเธอเป็นตาเดียวกัน เหมือนกับห้วงเวลาหยุดหมุนไปชั่วขณะ สายตาของทุกคนมองเธอตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า (ซึ่งแน่นอนว่าปลายเท้าของเธอยิ่งสะอาดกว่าศิริระของใครบางคนแถวนี้ซะอีก) เครื่องแบบสีขาวตัดขอบน้ำเงินเข้มของ Lakeside Academy ทำให้เธอดูโดดเด่นกว่านักเรียนทั่วไปที่ไม่ได้ใส่เครื่องแบบ เฮเซลตีหน้านิ่งและสะบัดผมหางม้าของตัวเองให้เข้าที่ ใบหน้าสวยเซ็กซี่ขึ้นเล็กน้อยก่อนจะก้าวเท้าเดินเข้าประตูแห่งความอับยศ

...ฉันจะต้องอยู่รอด! คนพวกนี้ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก!

นักเรียนชายพอเห็นผู้หญิงสวยแต่ท่าทางตลกๆ คนนี้ก็กระหืดกระหอบสะกิดกันราวกับมองหาเรื่องสนุกในวันเปิดเทอม เฮเซลปรายตามองพวกนักเรียนที่มึนๆ ที่แต่งตัวเหมือนนักร้องฮิปฮอป (แน่นอนว่าพวกเขาเหี้ยมมาก)

และซักสีหน้ารังเกียจ

...วิบัติ! แพ้ชั้นมันวิบัติขนาดนี้แล้วหรือไง! นายพวกนี้ควรจะปรึกษา
เอ็ดดี้ของฉันด่วนๆ เลย!

เธอคิดไปถึงสไตลิสต์ส่วนตัวของเธอ ถ้าเกิดเอ็ดดี้ได้มาเจอนาย
พวกนี้จะต้องเป็นลมสลบไม่มีฟื้นแน่ๆ เพราะพวกเขาแต่งตัวได้... โอ๊ย พอ
เถอะ! เธอมาเรียนหนังสือ ไม่ได้มามองหาความน่าอดสูของใคร (แม้มัน
จะเยอะมากๆ จนเธอเลียงไม่มองไม่ได้ก็ตาม)

เยเชิลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูและพบว่าใกล้เวลาจะเข้าเรียนแล้ว
แต่...ตะ...ตึกเรียนของเธออยู่ไหนละเนี่ย -O-! เธอหยุดยืนอยู่ตรงหน้าป้าย
บอกทางที่ชี้สลับกันมั่วไปหมด เธอเห็นว่าน็อตของป้ายนั้นหลวมมากพอที่
จะบอกได้ว่าป้ายนี้ถูกหมุนไปมาบ่อยแค่ไหน และมีถ้อยคำหยาบคายและ
กวนประสาทมากมายเขียนทับอยู่บนป้าย เอาล่ะ ในเมื่อป้ายในโรงเรียน
ยังฟังไม่ได้ เธอจะฟังอะไรได้ กูเกิลเอิร์ธหรือยัง!!

เอ๊ะ ถ้าฟังอะไรไม่ได้ ก็ฟังใครสักคนก็ได้นี่เนอะ...

หลังจากคิดได้แบบนี้เธอก็เริ่มมองหาความช่วยเหลือ เธอมองขวา
ก็พบกับกลุ่มนักกีฬาตัวโตขนาดก ส่งเสียงเอะอะอย่างไร้มารยาท และนั่น
ก็กลุ่มยัยพวกสาวพลาสติคที่ลงรองพื้นหน้าหนาวๆ กับสันตึกที่พวกเธอ
ใส่อยู่ อ่า...ข้างหน้ามีพวกเด็กเนิร์ดกลุ่มใหญ่ที่เกาะกลุ่มกันเหมือนพวก
ชนเผ่าคนประหลาดจากต่างดาว และที่กำลังเดินผ่านเธอไปคือพวกกลุ่ม...
ควรจะเรียกว่าอะไรดีนะ เป็นพวกกลุ่มนอกโลกไร้อารยธรรม เพราะการ
แต่งตัวของพวกเขาบ่งบอกได้ว่าไม่ได้อยู่บนดาวดวงเดียวกับเธอแน่ๆ

...หรือเธอควรจะไปขอความช่วยเหลือจากฟินิกซ์

ไม่ๆ เขาจะเป็นคนสุดท้ายที่เธอจะขอความช่วยเหลือ เพราะหมอนั้น
มันแล้งน้ำใจที่สุด!

เยเชิลยืนหน้าชิดมองซ้ายมองขวาราวกับราชินีกุมองหาข้าราชการบริวาร
แต่เท่าที่เธอเห็นตอนนี้กลับมีแต่พวกทาสในเรือนเบี้ยที่เหมาะสมจะทำงาน
กรรมกรมากกว่าใช้สมอง... เอ๊ะ! เธอเห็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ถักผมเปีย
ยื่นถือกระป๋องโค้กและตำราหนาๆ อยู่ในมือ

...เฮ้อ! ในที่สุดก็เจอคนมีสมองสักที!

เธอถอนหายใจออกมาอย่างดีใจและภาวนาขอบคุณพระเจ้าไปด้วย รีบก้าวเท้าเข้าไปหาเด็กผู้หญิงคนนั้นก่อนจะยั้มกว้างให้ (ซึ่งแน่นอนว่ามันเป็นรอยยิ้มตามมารยาทที่ทางบ้านจับผิดมาตั้งแต่ยังพูดไม่ได้ด้วยซ้ำ) แต่เหมือนเด็กผู้หญิงคนนั้นจะไม่ได้สังเกตเห็นเธอ เฮเซลเลยเอื้อมมือไปสะกิดที่ไหล่ของเธอคนนั้นเบาๆ ก่อนจะลอบเช็ดกับสาบเลือดตัวเอง

...อย่าหาว่าเธอดัดจริตอะไรเลย แต่เลือดของเด็กคนนี้จะซึบสะอาด รีบแลกก็ไมรู้ และชีวิตเธอก็มีค่ามากกว่าที่จะมายอมเสี่ยงกับผงซึกฟอก ตกค้าง ซึ่ง...โอเค ไม่แก้ตัวแล้ว เธอมันดัดจริต จบ!

"ลว้ดีดี ^_^" เฮเซลยิ้มหวานให้ เด็กผู้หญิงคนนั้นหันมามองเธอด้วย แววตาจุงง ก่อนที่แววตาจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นตะลึงงันแทน

"ฉันเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนฝั่งเจริญแล้ว เออ...ฉันหมายถึงมาจาก เลกไซด์นี่ ^_^; เธอก็คงจะดูออกจากเครื่องแบบที่สั่งตัดเย็บด้วยช่างฝีมือหนึ่งและผ้าที่สั่งมาจากอิตาลีนี่ใช่มี เออ...โอเค เธอคงไม่เข้าใจว่าผ้าจาก อิตาลีคืออะไร เราข้ามประเด็นนั้นไปเลยดีมี ^_^;"

"..." เด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ตอบ แต่กลับมองเธอด้วยแววตาตะลึงงัน เฮเซลยิ้มเก๋ๆ อย่างเงินอายเล็กน้อยจริงๆ แล้วเธอก็พอจะชินชากับ สายตาแบบนี้ เพราะสำหรับนักเรียนที่เลกไซด์ เธอเปรียบเหมือนเชื้อพระวงศ์ ในรั้วโรงเรียนเลยก็เดียว เฮเซลคิดว่าเด็กผู้หญิงคนนี้มองเธอด้วยสายตา แปลกๆ เพราะแอบชื่นชมเธออยู่ด้วยเหมือนกัน

"ฉันจะยอมเป็นเพื่อนกับเธอก็ได้นะ ถ้าเธอบอกฉันได้ว่าตึกหกอยู่ไหน คือฉันต้องไป..."

"อะ...อะ...เธอมันสวย!!" อยู่ๆ เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ตะโกนตะกุกตะกัก และมองเฮเซลด้วยแววตาตื่นตะลึง เฮเซลผงะถอยหลังก่อนจะยั้มแห้งๆ

"จริงๆ ฉันก็รู้นะว่าตัวเองหน้าตาไม่ได้แยเท่าไรหรอก แต่ถ้าเธอบอกว่าสวยก็..."

"นั่งผู้หญิงสวย! นั่งพวกขยะสังคม!"

"ไม่ทราบว่าคุณพูดว่าอะไรนะ -*-"

"เขียบออกไปไกลๆ ฉัน นั่งบ้า!!" เด็กผู้หญิงคนนั้นตะโกนเสียงดังจนคนรอบๆ ข้างหันมามองกันหมด เฮเซลมองซ้ายมองขวาอย่างรู้สึกอับอายอยู่ดีๆ เธอก็ถูกตะคอกด่าสาดเสียดเสียดใส่แบบนี้ มันน่าอายมากพอที่จะเอาหัวมุดลงดินได้เลยนะ...

"บอกให้ออกห่างๆ ฉันไง นั่งบ้า!"

ซ่า!

และหลังจากที่ถูกเอาไค้กสาดใส่ตัว เธอก็ตัดสินใจแล้วว่าบางที่เธอควรจะแก๊งตายไปเลยก็ดี จะได้ไม่ต้องทนรับความอับอายที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ขนาดนี้

เครื่องแบบสีขาของเธอเลอะไปด้วยคราบน้ำไค้กสีน้ำตาลเข้ม...

"นี่ฉันยังไม่ได้..."

พล้ก!

"กรี๊ดดดดด!!"

"โหย!!!" เฮเซลร้องเสียงดังเมื่อถูกยัยเด็กผมเปียเสียดสีดลั๊กล้มลงสะโพกของเธอกระทบพื้นเต็มแรง กระเป๋ากระเด็นออกไปไกล เสียงหัวเราะครืนใหญ่ดังขึ้นราวกับมีใครเฟ็งแสดงตลกให้พวกเขาดู และใช่ เฮเซลรู้ตัวดีว่าเธอน่ะแหละตัวตลกคนนั้น...

ออด!!

เสียงออดของโรงเรียนดังขึ้น นักเรียนทุกคนต่างแยกย้ายกันเดินไปที่ตึกเรียนของตัวเอง ตัวตลกนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มยั้งนั่งจุ่มปุ้กอยู่กับพื้นอย่างตะลึงงัน เธอไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี เธอควรจะลุกขึ้นทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือควรจะนั่งเก็บกตความอับอายเอาไว้ หรือจะเลือกตัวเลือกเดิม...แก๊งตายไปเลย?

ทุกครั้งที่มีคนเดินผ่าน เสียงหัวเราะดึกดักจะดังขึ้น เธอได้แต่ก้มหน้าลง มองเพื่อนนักเรียนที่เประอะคราบสกปรกด้วยความรู้สึกงุนงง เธอไปทำอะไรยัยเด็กผมเปียนั่นถึงได้อยู่ดีๆ ก็กรี๊ดใส่หน้า ทำไม่ต้องสาดไค้กใส่และทำไม่ต้องผลกกับพื้น หรือจริงๆ แล้วที่นี้ไม่ได้เป็นโรงเรียนที่รวมคนป่าเถื่อนไว้ แต่ยังรวมไปถึงคนบ้าด้วยกันซะ!

บรีนนนนนน!!!

เสียงปิดคันเร่งแรงๆ ของมอเตอร์ไซค์คันสีดำสนิทตั้งกองถนนสี่เลน
หน้าทั้งสองโรงเรียน และรถเจ้าของเสียงดังหนวกหูก็พุ่งทะยานผ่านประตู
รั้วสีเงินของโรงเรียนแกรนด์วิลล์ก่อนที่มันจะปิดลงแบบเฉียดฉิว

เอี้ยดตดตดต!!!

เสียงเบรกดังลั่นขึ้นมาพร้อมกับฝุ่นตลบจากแรงเสียดสีของล้อกับพื้น
เฮเซลที่นั่งกองอยู่กับพื้นเงยหน้าขึ้นไปมองด้วยความตกใจ และสิ่งที่เห็น
ก็ทำให้เธอตกใจมากขึ้นไปกว่าเดิม เพราะคนที่ขี่ไ้รถสองล้อเสียงดังนั้น
ดันไม่ได้ใส่เสื้อ!

เอาเข้าไป มีพวกต่างดาว พวกนอกรีต คนป่า คนบ้า แล้วยังมีคน
โรคจิตอีก!

...สาบานได้ว่าฉันจะฟ้องกระทรวง! ฉันจะทำให้ไอ้โรงเรียนเฮงชวย
นี่กลายเป็นสถานบำบัดจิตใจให้ได้!

เดี๋ยวนะ เอ๊ะๆ เธอว่าเธอรู้จักนายโรคจิตที่ส่งล้อคนนี้นี่นะ...

เจ้าของรถมอเตอร์ไซค์จอดเทียบรถสวยๆ ของเขาไว้ที่ริมทางข้างที่
จอดจักรยาน ซึ่งไม่ว่ามองยังไงมันก็ไม่ใช่ว่าจอดรถที่เหมาะสมเลยแม้แต่น้อย
แต่ท่าที่รึบร้อนของเจ้าของรถก็ทำให้รู้ว่าที่เขาเลือกจอดตรงนี้เพราะ
เขารึบจริงๆ

...แค่รึบจริงๆ ไม่ได้นะเนี่ย ต้องมั่งกายด้วย!

เจ้าของรถกระโดดลงมาจากรถและคว้าเอาเสื้อยืดที่ขยับขยับขยับไว้ได้
เบาะออกมา เขาทำท่าจะสวมมันลงไปแล้วแต่ลืมไปว่ายังใส่หมวกกันน็อค
อยู่ เฮเซลยิ้มเยาะท่าที่โง่ๆ ของนายคนนั้นก่อนจะยันตัวลุกขึ้นจากพื้น เธอ
ยื่นหน้าเขตรวากับนางหงส์มองนายคนนั้นอย่างหาเรื่อง (แม้ว่าตอนนี้จะ
เป็นหงส์ที่ขนยุ่งและเลอะไปด้วยโคลนก็ตาม ยังไงก็ยังเป็นหงส์ขี้มึนล่ะ!)

เขาคอนนั้นถอดหมวกกันน็อคออก โบกหน้าหล่อน่าหลงใหลปรากฏแก่
สายตาของเฮเซลทันที นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนคมๆ ตวัดมองมาที่นางหงส์
ตกโคลนและขมวดคิ้วงุนงงปนขบขัน ที่มุมปากเขามีรอยแผลจากการ
ชกต่อย ทำให้ดูดิบเถื่อนอย่างน่าหลงใหล เขาสวมเสื้อยืดสีน้ำเงินเข้มเพื่อ

13

ปกปิดร่างกายที่นามองของตัวเอง ก่อนจะเสยผมสีน้ำตาลอมทองของตัวเอง ขึ้นไปอย่างลวกๆ

"-_- " เขามวดคิ้วมองเธอ แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา เฮเซลเองก็เซิดไปอย่างนั้น ไม่ได้พูดอะไรเหมือนกัน เพราะจริงๆ แล้วพวกเขาสองคนแค่รู้จักกันว่าอีกฝ่ายคือใครเท่านั้นเอง

เธอก็รู้ว่าเขาคือนายโนเอล หัวใจตัวแสบของสถาบันป่าเถื่อน (ที่ใกล้จะเป็นสถานบำบัดจิตเข้าไปทุกที) แห่งนี้ และก็รู้อีกด้วยว่าเขาเป็นขวัญใจลับๆ ของสาวๆ ในโลกไซค์หลายคน ส่วนเขาก็รู้ว่าเธอคือเฮเซล ผู้หญิงที่โลกไซค์ยกย่องนักหนาให้เป็นเสมือนราชินีกุลในโรงเรียน อาจจะเป็นเพราะหน้าตาสวยแต่หยิ่งเกินบรรยายของเธอก็เป็นได้ อ้อ และเขาก็รู้ด้วยว่าเธอจะต้องมาเรียนที่นี่แตกต่างกับเพื่อนของเขาที่ไปเรียนที่โลกไซค์เหมือนกัน

โนเอลสะดุ้งอีกทีเมื่อคิดได้ว่าเขาเข้าเรียนสายแล้ว รีบหยิบกุญแจรถมอเตอร์ไซค์ของตัวเองและเดินผ่านเธอไปโดยไม่คิดจะช่วยเหลืออะไร เฮเซลยืนนิ่งค้างในความเป็นสุภาพบุรุษของผู้ชายหน้าตาดีคนนี้ นี่เขาเดินผ่านเธอไปโดยไม่แม้แต่จะถามไถ่ยังงี้ว่าเธอเป็นอะไรหรือเปล่า!

เธอสะบัดหางม้า หันไปมองผู้ชายคนนั้นที่วิ่งลี้วไปไกลแล้ว ส่วนเธอก็ยังยืนตัวละจะเป็นหงส์ตกโคลนอยู่ที่เดิม เฮเซลแม้ริมฝีปากแน่นอย่างขัดใจ เธออยากจะร้องไห้ระบายใจซะจริงๆ แต่ก็ทำไม่ได้ เธอจะไม่มีทางร้องไห้ให้โรงเรียนจิตป่วนนี้เป็นอันขาด! พอตั้งสติได้แล้วเธอก็เดินไปหยิบกระเป๋าหนังราคาแพงของเธอที่จมอยู่กับดินขึ้นมา เอ๊ะ มันเลอะอะไรหนีดๆ เนี่ย

...ออย่า...อย่าให้เป็นน้ำลายของใครเลย TOT

ฮึ้ย! เธอจะต้องรายงานกระทรวงแน่ๆ แต่เอ๊ะ เธอควรจะเปลี่ยนเป็นอะไรดีนะ เป็นที่กบดานของพวกนอกรีต เป็นสถานบำบัดจิตของคนจิตไม่ปกติ หรือว่าจะเปลี่ยนเป็นโรงเรียนสอนมารยาทกันดี แต่เอ๊ะ ข้อหลังนี้ไม่ไหวนะ เพราะคนพวกนี้มีชีวิตอยู่มาได้โดยไม่มีความผิดในจิตใจมาตั้งแต่เกิด คงจะเหมือนกับไปสอนลิงให้พูดภาษาคนนะแหละ

แล้ว...แล้วเธอจะทนได้นานแค่ไหนเนี่ย!

เออวะ เพื่อถ้วยเกียรติยศ ฮี๊ด!! >_<

1

*She's blood, flesh and bone
No tucks or silicone
She's touch, smell, sight, taste and sound*

15

หนึ่งเดือนที่แล้ว

ณ ห้องกรรมการนักเรียนของ Lakeside Academy

เสียงคีย์บอร์ดดังตอกตอกๆ ในห้องเงียบๆ เป็นบรรยากาศปกติของห้องนี้อยู่แล้ว ฉันถอนหายใจอย่างเซ็งๆ และชะโงกหน้าไปมองเลขากรรมการนักเรียนที่กำลังพิมพ์อะไรบางอย่างลงในแล็ปท็อปเครื่องสีขาวยุคใหม่และนายประธานนักเรียนตัวแสบที่นั่งอ่านเอกสารอยู่ที่โต๊ะของเขา ช่วงเป็นวันปิดเทอมที่แสนจะ...ทางการมากๆ =_=
ฉันก้มหน้าลงกับเอกสารที่ต้องจัดการของตัวเอง จริงๆ แล้วฉันต้องไปพักร้อนที่เกาะส่วนตัวแถวๆ ทะเลแคริบเบียน แต่เพราะไ้งานกรรมการนักเรียนแสนน่าเบื่อนี้ทำให้ฉันต้องมานั่งในห้องสี่เหลี่ยมที่บรรจุไปด้วยผู้คนหน้าตาจริงจัง ถ้าไม่ติดว่าการเป็นกรรมการนักเรียนทำให้ฉันมีสิทธิ์ลุ้นถ้วยเกียรติยศมากขึ้นล่ะก็ ฉันจะไม่มีทางเสียเวลาอันมีค่าของตัวเองเด็ดขาด -_-+

ถ้วยเกียรติยศที่ฉันกำลังพูดถึงก็คือถ้วยรางวัลสำหรับนักเรียนดีเด่นของแต่ละปียังงั้นละ ส่วนมากแล้วคนที่ได้ก็จะเป็นคนที่เรียนเก่งที่สุดในระดับชั้น หรือว่าอุทิศตนให้กับโรงเรียนอย่างหนัก และบอกอะไรให้ชนะว่าฉันเป็นกรรมการนักเรียนเก่งขวยนี้มาตั้งสามปีแล้ว แต่ยังไม่ใ้ถ้วยยี่บำนั่นเลยสักปี เพราะ...มีคู่แข่งแย่งไปได้ตลอดยังงั้นละ -_-+

พีบ!

กระดาษแผ่นหนึ่งถูกวางลงตรงหน้าฉัน และพองเงยหน้าขึ้นไปก็พบกับคู่แข่งที่ฉันกำลังพูดถึง...

"อะไรประธาน" ฉันทามเสียงนิ่งๆ มองและมองกระดาษแผ่นนั้น
ฟินิกซ์ทำหน้าที่น้อยๆ และพูด
"ฉันคิดว่าเธอควรจะไปนะ"
"=_=" ฉันมองเขาอย่างงุนงงก่อนจะก้มหน้าอ่านเนื้อความในกระดาษ

ประกาศ

หัวข้อ : รับสมัครตัวแทนประจำโรงเรียน

ผู้ฝากประกาศ : Mrs. Cindy Browns

หากนักเรียนคนใดสนใจที่จะเป็นตัวแทน Lakeside Academy
เพื่อไปศึกษาที่ Grand Valley High School เป็นเวลาทั้งสิ้นสามเดือน
(หนึ่งภาคการศึกษา) สามารถติดต่อขอใบสมัครเข้าร่วมโครงการได้ที่ห้อง
กรรมการนักเรียนตึกแปด ชั้นห้า ห้อง 108 ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
หมดเขตรับสมัครวันที่ 15 xx 20xx

"ไอ้โครงการที่ไม่มีใครอยากไปนะจะมาให้ฉันไปทำไม" ฉันทบอ
น้ำเสียงหงุดหงิด โครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนระหว่างโรงเรียนฉันกับ
แกรนด์วัลเลย์จะมีทุกๆ ห้าปี และปีฉันก็ดันเป็นเกรดสิบสองที่จะต้องไปพอดี
"ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเธออยากไปหรือไม่อยากไป ฉันแค่บอกว่าเธอควร
จะไปต่างหาก"

"ทำไมฉันจะต้องไปโรงเรียนบ้าง นั่นด้วย =_="

"เพราะว่ามันจะทำให้เธอได้ด้วยเกียรติยศสักที่ยังไงล่ะ" คำว่าด้วย
เกียรติยศทำให้ฉันตื่นตัวเล็กน้อย "เธอก็รู้ว่าใครที่ไปโครงการนี้ได้ด้วย
เกียรติยศกันทั้งนั้นแหละ และฉันก็เห็นว่าเธอพยายามมาหลายปีแล้วแต่..."

"นายกลับเป็นคนฉกไปทุกที -_-+"

"พูดแบบนี้ก็ไม่ถูกนะเฮฮ ฉันไม่ได้พยายามจะฉกด้วยบ้างอะไรนั่น
เลย ฉันได้มาตั้งแต่เกรดเจ็ดแล้ว จะต้องการไปทำไมเยอะๆ"

ทำไมมันฟังดูน่าหมั่นไส้ยังงี้ไม่รู้เนี่ย -_-;;

"ใช้สิ ใครจะไปสู้ประธานนักเรียนที่ทำงานหนักตลอดเวลา แถมยัง

